Enderrock | | Actualitzat el 14/08/2017 a les 07:00

Paper de Plàstic: «L'arbre vermell és el concepte que culmina la nostra lluita»

Els guanyadors del Premi Èxit del Sona9 2016 cerquen la identitat pròpia amb un primer disc anomenat 'L'arbre vermell'

Paper de Plàstic | Paper de Plàstic

Van presentar-se el Sona9 com a quartet i només dos van arribar a la final per assolir el Premi Èxit 2016. **Paper de Plàstic** ha viscut una transformació radical a la recerca de la seva pròpia identitat. El guitarrista Jaume Esteban i el bateria Albert Riu han buscat la fórmula perfecta per trobar *L'arbre vermell*, el seu debut finançat amb Verkami.

Un cop us heu confirmat com a duet, quin ha estat el *tempo* de Paper de Plàstic després de ser finalistes del Sona9?
Jaume Esteban: Ens hem tirat de cap al disc. Vam fer un concert per veure què passava i vam adonar-nos que abans de res havíem d'arranjar tot el repertori de nou.
Albert Riu: Quan vam decidir com volíem sonar vam enregistrar les cançons als Vapor Studio de Sabadell, i ara estem en procés de mescles. Volem tenir tot el material a punt per presentar el primer disc a la tardor.

Heu impulsat una campanya a Verkami que ha estat tot un èxit.
J.E: Sí, volíem finançar la gravació i ho hem aconseguit amb escreix. Vam començar modestament però vam aconseguir doblar la quantitat prevista fins a 2.000 euros. No podíem pagar-nos el disc

només de la nostra butxaca, perquè si després has de sumar les còpies acaba sent una ruïna. Ens hem adonat que tenim un grup d'incondicionals que ens dona molt de suport.

Heu viscut una epopeia amb tants canvis a la formació. Tot plegat es veurà reflectit en el vostre debut, *L'arbre vermell*?
A.R: El títol del disc té una relació directa amb la transformació del grup, però sobretot amb una cançó d'en Jaume que és una espècie de conte. Diu que s'ha de creure i tenir esperança en els teus desitjos.
J.E: "L'arbre vermell" és la història d'un noi que va a la recerca de la llegenda d'un arbre màgic que hi ha perdut enmig del bosc. Ell s'ho creu de valent però tothom el pren per boig, fins que decideix anar-lo a buscar costi el que costi. Al cap d'uns quants anys de recerca, quan menys s'ho espera, finalment troba aquell arbre tan desitjat.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=pM3wLNVBpX0

Tenir un grup de música és per vosaltres creure en l'arbre vermell?
J.E: Sí, ens serveix per estar convençuts del que fem i per això ens hem marcat com a fita treure un disc. Per tant, l'àlbum seria el nostre arbre vermell. Vam veure que tot el temps de feina i el fet d'haver superat el concurs amb tantes adversitats es podia culminar amb un concepte que ho lligués tot.

Ara sou un duet. Com s'ha transformat el vostre projecte musicalment?
J.E: Hem hagut de refer totes les cançons. Quan et bases en quatre instruments i passes a ser només bateria i guitarra perds tot de textures sonores que t'obliguen a provar coses noves. Les guitarres, per exemple, abans eren més senzilles i ara han guanyat molta variació i més capes.
A.R: També ha canviat la personalitat del grup. Abans no hi havia cap protagonisme marcat, més enllà del que podia tenir la veu. Ara, en canvi, com que està més buit, els instruments passen al davant i la personalitat de cadascú també sobresurt més.

Hi ha força grups amb aquest format actualment a l'escena catalana (Cala Vento, L'Hereu Escampa, Retirada...). Heu agafat algun duet com a referent?
J.E: Ha estat un treball molt espontani. No ens hem hagut de preguntar a quin grup ens assemblem, ens ha sortit de manera natural. De fet, no coneixem cap dels grups que has esmentat. La realitat és que ara el grup sona més cru i contundent.
A.R: No hem pensat gaire en la línia estilística, ens hem trencat el cap sobretot a l'hora d'adaptar les cançons.

Un altre canvi important és que Jaume Esteban ha agafat la guitarra i, sobretot, la veu principal. Com t'has sentit?
J.E: Sempre he cantat, no m'ha fet res; abans feia cors i ara sóc al davant. El que em faltava era la vocació de *frontman*, un paper que mereix un esforç considerable. No és només tocar la guitarra i fer les melodies de veu, has de saber transmetre al públic durant tot el concert i això només es pot aconseguir treballant-hi.

Per acabar amb una mica de memòria de grup, quins són els grans moments viscuts durant l'aventura Sona9?
J.E: Per mi el concert al BAM, pel que representa i perquè va anar molt bé. Va ser el primer que vam fer els dos sols i a molta de la gent que va venir els va agradar més que amb tota la banda. Això ens va acabar de reforçar la idea de ser només dos.
A.R: Tinc bon record del concert a la Damm en què vam passar a les semifinals gràcies al vot popular. "Si superem aquesta fase ja som a dins de veritat", vam pensar. El jurat ens havia triat d'entre 100 grups, però encara ningú ens havia vist en directe.